

τῶν Ἀχαιῶν οἱ κύριοι,
 ἢ θέα του μ' ἀναπολεῖ
 τὴν νίκην τοῦ Μερκούρη.

Γιὰ κύτταζε τριγύρω μας ἀρχαϊκούς προγόνους,
 καὶ κάτω κι' ἄνωθεν φωναὶ
 ὕμνου τὸν Ἑλληνα Μοῦνι,
 ποὺ πρῶτος φέρον ἔβαλε 'στους σκύλους τοὺς συγχρόνους.

Δὲν ξέρω τί συγκίνησιν αἰσθάνεσαι, Σουλλῷ,
 ὅπταν καλλιτέφοντο ἡ τέχνη σὲ φίλῃ,
 ὅμως ἐμὲ μ' ἰθίρισαν τοῦ τεταρταίου ῥίγῃ
 σὰν εἶδα νὰ μαυρίζεται κι' ἡ κάλην τοῦ Μικέλλη,
 κι' οἱ προῦχοντες τῶν ἱπποτῶν κι' οἱ Σιδ κι' οἱ Ροδεῖργοι
 νὰ καταντοῦν Μαυριτανοὶ κι' Ἀράβηδες Ὀθίλοι.

Κρύα φρίκη μὲ παγώνει,
 τὸ φῶς καὶ δὲν κρύνει,
 κι' ἤθελα τοὺς ἐκλογεῖς
 τῆς ἐνδόξου ταύτης γῆς
 νὰ τοὺς ἐπιγὰ φρυάττων 'στὴν Ἀκρόπολιν ἰαί
 μὲ τὰ χεῖρά μου καὶ μόνον
 ὅπως ἐπνίξεις καὶ σὺ
 τὴν κυρίαν Δεσδαμώνα.

Θαύμασε λοιπὸν, Γαλάτῃ, τὴν ἀρχαϊκὴν γαλήνην,
 διακρίνεις ἐκεῖ κάτω τὴν μακρὰν ὁδὸν ἐκείνην,
 ὅπου πέραν πέραν φθάνει;
 Ἀθηνᾶς καλεῖται δρόμος,
 καὶ τὸν βλέπω καὶ μὲ πιάνει
 μῆνις, ἔξαψις καὶ τρέμος.

Εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον ἦτο
 τοῦ Μερκούρη τὸ σαλόνι,
 κι' ἀκουγες φωναὶς καὶ ζήτη
 καὶ δὲν ἐπεφτε βελόνι.

Ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμον, ξένε,
 ῥάγαμ τὸν τενεκί,
 βάστα με, Σουλλῷ καυμένε,
 βάστα με, γραμματικί.

Ἀγανάκτησις μὲ πνίγει,
 κρύος μὲ μουσκεύ' ἰδρώς,
 κι' ἔλα δὸς μου τέχνη ῥίγῃ
 γιὰ νὰ φαῖνμαι παιδρός.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἀγάλλματα
 καὶ θιατρά παρίκει,
 πόθοι κενοὶ κι' ἰνδάλματα
 κάθε ντελφουσίκη.

Ἀλλ' ὅμως σὰς παρακαλῶ μὲ πάλλουςαν καρδίαν
 νὰ μᾶς ἐνάλυθε σπριγῶν
 νὰ παίζετε τῶν ἐκλογῶν
 τὴν μαύρην τραγωδίαν.

Ἰδέτε τὸ πανάρχαιον τοῦ Φιλοπάππου μνημα,
 νὰ τοῦ Θρησῆς ὁ ναός, νὰ τῆς Πινυκὸς τὸ βῆμα,

ὁ δρόμος τῆς Κολοκυθοῦς κι' ὁ Κολωνός πλησίον,
 ὅπου κατέφυγε τυφλὸς ὁ εὐστειρὸς φυγῆς,
 ὅμως νὰ μὴν ξεχάσετε καὶ σεῖς ἐκ Παρισίων
 νὰ μᾶς ὑποστηρίξετε 'στὰς ἄλλας ἐκλογάς.

Π. — Τί βλέπεις τώρα, Φασουλῇ;
 Φ. — Κυττάω πνεῦμ' ἀρχαῖον,
 ρυθμοὶ πετοῦν τριγύρω του σπονδαίων καὶ τραχίων.

Ἀκούω νὰ βροντολαλεῖ
 χορῶν βροντῶντων ἄσματα,
 μοῦ νεύει καὶ μὲ προσκαλεῖ
 ν' ἀνέθω σὲ χαλάσματα.

Χάμλετ θαρρεῖς πῶς ἔγιναν... τὸ βῆμα μου βραδύνω...
 ἀκολουθῶ περιτρώμος καὶ προγγεῖτ' ἐκείνο.
 Σκιά, φωνάω, πλάσεως καὶ κόσμου λατρευτοῦ,
 ποὺ σύρεις ζώλινον τρελλόν;
 ὅμως αὐτὸ σιωπηλόν
 μὲ φτύνει καταμούτσουνα μ' ἐνα μεγάλῳ φτοῦ.

Μὴν προχωρῆς, μὴν προχωρῆς, στάσου νὰ σταματήσω,
 τώρα μοῦ λείπει, Περικλῆ, καὶ σένα νὰ σὲ φτύσω.
 Ὁμίλησε παρακαλῶ
 σωστά καὶ μετρημένα...
 μὴ μοῦ γανῶνῃς τὸ μαζλῶ,
 τί θέλεις ἀπὸ 'μένα;

Πνεῦμ' ἀρχαῖον λαλεῖ 'στὸν Μοῦνι Φασουλῇ.

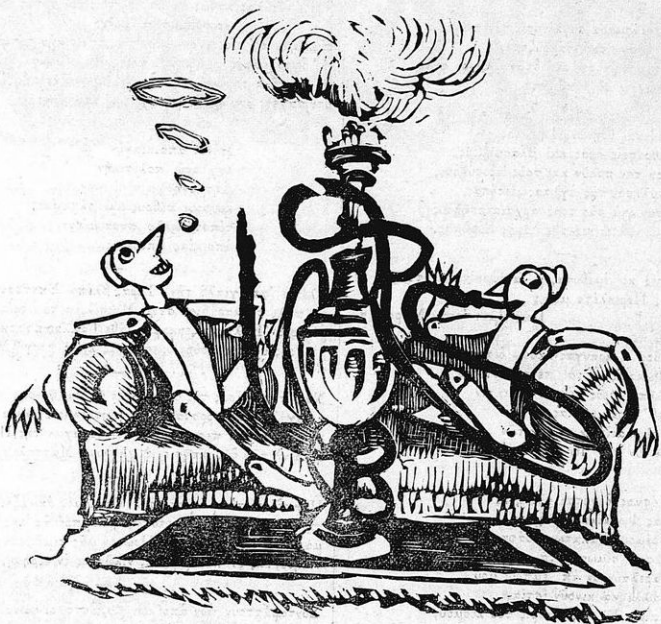
Πνεῦμα. — Ὡς σεῖς μεγάλης πόλεως πολῖται φρενιασμένοι,
 ποῦ τώρα πάλιν ἐρχεσθε 'στ' ἀρχαία σας τιμὴν,
 θαυμάζω τοὺς πολέμους σας καὶ τὰ πολιτικά,
 θαυμάζω καὶ τὰ πάθη σας τὰ καλλιτεχνικά.

Εἶδα τὸν κάθε κουνενὶ
 νὰ κόβεται γιὰ τὸν Μοῦνι,
 σὰς εἶδα 'στὴν καρπὸς του σὰν ἄλογα ζεμμένους,
 σὰς εἶδα γιὰ τοῦ Σοφοκλῆ τὸ δῶμα λυσασμένους,
 εἶδα μεγάλους καὶ μικροὺς 'στῆς τέχνης τὸν δαφνώνα,
 εἶδα νὰ φλέγῃ τὰς ψυχὰς καλλιτεχνίας λαύρα,
 κι' ἐφώναζα κατὰπληκτος ἀπὸ τὸν Παρθενώνα:
 «Ρωμαϊκὸς σελήνιασμός, Ρωμαϊκὴ παλάβρα».

Ἐπάνω σὲ σωρούς πετρῶν ἐκάθισα ρεμβάσας
 καὶ λιγυρόστομος φωνῇ 'στὴν ἀκοήν μου φθάνει
 πῶς πρέπει ξένου νᾶλθου ν' ἀνοῖξουν τὰ στραβὰ σας
 καὶ τότε καλλιτεχνικὸ ντελίριο σὰς πιάνει.

Τότε πολλὰ τραγῆματα,
 τότε μᾶς ξεσκαλίζετε,
 τότε τὰρχαία δράματα
 φρενῆρεις ξεφυλλίζετε,
 καὶ φέρεσθε θεόστραβοι 'στῆς τέχνης τοὺς ἀγῶνας
 μὲ τοὺς στραβοὺς Οἰδίποδας καὶ μὲ τὰς Ἀντιγόνας.

Τότε φωστῆρες τραγικοί καὶ Σοφοκλεῖς κι' Αἰσχύλοι
 ἀνέρχονται 'στὰ χεῖλην,
 τότε κι' οἱ κομματάρχαι σας τοὺς φιλοκύρους κάνουν.

τότ' ἐμμανεῖς γιὰ τὸν Μουνὲ
φωνάζετε 'στὸν καφφενέ:
«μωρὲ προγόνους πούχομε, φτοῦ μας μὴ μᾶς βασκάνουν.»

Τότ' ἐμβροντήτους αἶς τραβᾷ τῆς τέχνης ὁ μαγνήτης,
τότε ξεπαρδάλονεται κι' ὁ Χαθιερροχανίτης,
κι' ἀμέσως λάτρης γίνεται τῆς Μούσης, τῆς ποιήσεως,
καὶ κατὰ γῆς τεντόνεται ξερός ἐκ συγκινήσεως.

Ἡ τέχνη τὸν ἐσπλάθωσε,
πᾶει κι' αὐτός, παλάδωσε,
φίρτε του ξύδι, φίρτε του νὰ ζελιγοθυμήσῃ,
κι' ἡ Μούσα μᾶς 'στὴν κούνια τῆς ἀς τὸν ἀποκοιμήσῃ.

Κύττα Ρωμηούς, κύττα Ρωμραίς,
ποῦ 'πάθανε λιγοθυμαῖς.
Λιγοθυμοῦν ἀρενικὰ,
κακοὶ μὲς 'στὰ σαλόνια,
καὶ πηλαλοῦν τὰ δουλικά
μ' αἰθέρα καὶ κολώνια.

Κι' οἱ σωφρονούντες κι' οἱ τρελλοὶ
τῆς Μπόρσας ἐπιλάθονται,
καὶ σκοῦζουν βιβ Μουνὲ Σουλλὺ,
τρία πούλακια κάθονται.

Πῶς ἔπαθαν οἱ δυστυχεῖς
τοιοῦτον τέχνης πυρετόν...
ὦχ! ἀναγούλαις τῆς ψυχῆς,
ὦ ξερατὰ τῶν ξερατῶν.

Ὡ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν ἱερῶν λαβάρων,
εὐὰν κραυγάζετε κι' εὐοὶ
ὅποταν ξένος ἀναβῇ
ἐπάνω 'στὰ συντρίμματα τῶν παλαιῶν μαμαράν.

Τότε κινεῖσθε πανοικίαι
πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ἐκεῖ,
τότε καὶ εἰς ἀνέρισεθε μεγαλωνόμενοι βράχους
παρλάροντες γιὰ τρόπαια καὶ Μαραθωνομάχους,
τότε τῶν τάφων γίνεσθε θρηνούντες τυμβωρύχοι
γιὰ νᾶβρετ' ἕνα κόκκαλο, γιὰ νᾶβρετ' ἕνα νύχι.

Τότε πηδώντας βρέμεσθε με πολεμάρχων βρόμους
κι' ὑπὸ τῆς δόξης σκέπασθε τὸ δένδρον τὸ πλατύφυλλον,
καὶ τρέχετε πτερόποδες Μαραθωνεῖους ὁρόμους
κι' ὀπλίζετε τὰς πτέρνας σας με φρόνημ' ἀγρίφιλον.

Τότε 'στ' ἀρχαῖα μάρμαρα συγχίνισι σὰς πνίγει
κι' ἱππῶν των ἀκαυρίζετε,
κι' ὅταν περὰς ἡ φούρια σας κι' ὅταν ὁ ξένος φύγη
γελώντας τὰ κοπρίζετε.

Τότε καθένας φαίνεται θρηγῶν Ἱερειάας,
τότ' ἐκτοξεύετε θρασεῖς ἀρὰς καὶ βλασφημίας
πρὸς τὸν Ἑλγίνον τὸν πολλὸν καὶ τοὺς ἱεροσούλους,
ποῦ τῶν ναῶν ἐσύλησαν τὰς ἀγλαὰς μετόπας,
καὶ δὲν τὰς ἄφρισαν γιὰ σὰς τοὺς ἀρχαιοκαπήλους
ν' ἀποσταλοῦν διὰ νυκτὸς εἰς τὰς κορὰς Εὐρώπας.

Π. — Ἦπια χάσις κι' ἐμείθεα, μ' ἀνάψαν τὰ καντύλια.
Φ. — Τί βλέπεις, Περιχλῆτο μου;
Π. — Πῶς εἶμαι 'στὴν Μαρσίλια.
Φ. — Βρῆ τί μοῦ λῆς;
Π. — Ἰδοῦ... κραυγὰς ἀκούω διατόρους,
οἱ Φωκαεῖς οἱ Φωκαεῖς με τὰς πεντηκοντόρους.

Βλέπω πρὸς πόντον ἀνοικτὸν
μεθ' ἱερὰς μανίας,
οἱ Φωκαεῖς ἐκ τῶν ἁκτῶν
ὁρμούν τῆς Ἰωνίας.

Κόσμος δέχεται φρονήρης
τὰς Φωκαϊκὰς τριήρεις.
Τρέμουν Γαλιτῶν ἐδάφη,
νάτα, σίμωσαν τὰ σκάφη,
παρειαλύνουν ἀπ' ἐμπρὸς μου,
πάλλευκα κινούν ἱστία,
χαῖρ' Ἑλλάς, πατρίς τοῦ κόσμου,
τῶν πολιτισμῶν ἐστία.

Βλέπω πρύμνας, βλέπω πρόρρας,
καὶ τῆς Κελτικῆς τὰς κορὰς
τὰς εὐσώμους, τὰς ἀκμαῖας,
'στὴν βοήν τῆς προκυμαίας.

Χαῖρε, Πρῶτε τῶν Ἰωνῶν, ποῦ φυγόπατρις εὐρήκες
γῆν καὶ νόημαν ἐλκεκτὴν,
ἐσὺ μὴν μὴν αἰώνιαν κι' ἀλυσμένην ἀσκήες
'στῶν Σαλῶν τὴν ἀκτὴν.

Χαῖρε, πόλις Μασσαλίας, ὅπου σ' ἐκτισαν ἐκεῖ
πληνθίνετες ναυτικοὶ μας,
κατὰ τύπους Γαλλικὴν,
κατ' οὐσίαν ἰδική μας.

Τάχα σήμερα ποῖος ξεῖρε
πόσα τῆς Εὐρώπης μέρη,
τῶν Ἑλλήνων εἶναι κτήσεις κι' ἀποικίαι τῶν προγόνων,
ποῦ ξεγαστήκαν καὶ πᾶνε με τὸ διέβα τῶν αἰώνων;

Τάχα πόσας ἀποικίας νὰ μᾶς ἔχουν ὅλοι πάρε
κι' ἐμεῖς γάσκεμ' ἔδω πέρα καὶ δὲν πέραμε χαμπάρι,
κι' ἡ πατρίς, ποῦ γιὰ καιρὸ

διψασμένη φρύγεται,
σὲ μιά κουταλιά νερὸ
χάνεται καὶ πνίγεται.

Τρεῖς Ἑλλὰς καθὼς τὸ πάλαι πρὸς ὀρίζοντας εὐρεῖς
νέο ροϊκὸ νὰ 'βρῇ.
Εὐπνήσει κι' εἰς ἔργον βάλει τὴν πολιτικὴν τὴν πρῶτην,
κι' ὅπου μέρος κι' ὅπου τόπος δίχως νόμιμον δεσπότην
τὰ καράβια σου νὰ στέλλῃς γιὰ νὰ δείξῃς τῆς Τουρκίας
ὅτι τάχεις κατωμένα μοναχὰ δι' ἀποικίας.

Μόνον ἀποικιακὴν
λαχταρῶ πολιτικὴν.
Λησμονήσωμεν αἰῶνων
κούφους πόθους καὶ βλακειάς,
τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον
ἀποικίας ἀποικίας.

Βλέπω 'στὸ γιὰ τὴν Ὑδρα, βλέπω Σπείτσας καὶ Ψαρὰ,
ἐρεῖ πάλι τὰ καράβια 'στῆς Μαρσίλιας τὰ νερὰ,
μὲ τοὺς Ἑλληνας ζευκάει κάθε Γάλλος πατριώτης,
μὲ τοὺς θυμούς τοὺς ἴδικούς μας κι' ἡ γοργὴ Μασσαλιώτης.

Νά! τὰς χεῖρας τῆς συμπλέκει με τὰς χεῖρας τῆς Ἑλλάδος
ἡ μεγάλη μας προστάτις, ἡ δημοφιλέστατη Γαλλία,
καὶ τὴν κόμην περιστέφει τῶν ναυμάχων τῆς Παλλάδος
ἡ κοινὴ τῶν δύο κτήσις, ἡ χλιδῶσα Μασσαλία.

Περνοοῖνε τὸ νορμά μας, φιλελληνισμοὶ ἀκμαῖες,
τὴν λαμπρότητα τῆς εἰσίας τῆς λαμπρότητος μας λαμπρύνει,
μὲ κι' ἡ Γύπτις με τὸν Πρώτον μᾶς τιμᾷ καὶ μᾶς θαυμάζει
νικηθέντας ἐν πολέμῳ καὶ νικῶντας ἐν εἰρήνῃ.

Συνταράττουν τῶν ἀποίκων μυριόστομοι φωναὶ
βῆθι πόντου κυανοῦ,
χαῖρ' Ἑλλάς καὶ σὺ, Γαλλία, ποῦ μ' ἐκείνον τὸν Μουεῖ
μᾶς ἐσκήκωσες τὸν νεῦ.

Φασ. — Τί βλέπεις τώρα, Περιχλῆ;
Περ. — Βλέπω πῶς ξεφροντῶν.
Φασ. — Ἄλλο;
Περ. — Πῶς πέραν τὸ ραβδί καὶ σὲ ξυλοφορντῶν.
Καὶ σὺ τί βλέπεις, Φασουλῆ;
Φασ. — Πῶς μοῦ τῆς βρέχεις τώρα.
Περ. — Ὅρσε λοιπὸν ἀλθινὴν 'στὴ ράχη σου σπαιλόρα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ξανάκης ὁ πασίγνωστος, ποῦ τὸν γνωρίζ' ἡ πόλις,
εἰς τὴν Βουλὴν ἀπέναντι σπουδαῖος ἀνθοπώλης.
Πλούτος ἀνθῶν σφιγγῶν καὶ περικαλλεστάτων
κι' εὐωδίων ἀτμόσφαιρα καὶ μόσχων κι' ἀρωμάτων,
ἐκεῖ ματιῶν ἀπόλαυσις καὶ τῆς ψυχῆς χαρὰ
καὶ καναρίνια κελαῖδουν κι' ἀηδόνια λιγυρά.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραπλίνα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν ὁρμόν τοῦ Διδότου.